

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Dceru zahrnuju láskou, bezpečím a jistotami. Ostatní je druhořadé

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 19.03.2026 0:00, Datum importu: 19.03.2026 0:48, Zdroj: Moravskoslezský deník, Autor: Filip Lukeš, Rubrika: Rozhovor, Strana: 11, Periodicita: Denně, Vydavatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 49 176 Kč, GRP: 0,36, OTS: 32 287, Tištěný náklad: 2 220, Čtenost: 32 287, Plocha: 142405 mm²

HEREC, KOMIK, SCENÁRISTA, REŽISÉR A ZPĚVÁK ŠTĚPÁN KOZUB PRO DENÍK:

Humor mu kdysi pomáhal zapadnout mezi ostatní. Dnes je pro něj životní filozofií. Herec, komik a šéf ostravského Divadla Mír Štěpán Kozub, který 13. března slaví třicáté narozeniny, v rozhovoru pro Deník mluví o dětství, otcovství i pracovním tempu. A přiznává také, že se bojí lidské závisti.

Mluvíte o tom, že jste byl spíš nejistý a introvertní kluk. Kdy jste zjistil, že vám humor pomáhá zapadnout – nebo se ubránit?

Ano, je to tak. Do jisté doby jsem byl spíše dítě samotář. Ono, těžko jsem někam „zapadl“. V době, kdy jsem chodil na základní školu, tak frčel fotbal nebo sígrovství. Já nedělal ani jedno, takže jsem se pro okolí těžko definoval. Nebyl jsem dobrý student ani sportovec. Pamatuji si, že mi humor pomáhal jakoby zapadnout. Být tím, kdo baví ostatní, mi přišlo tehdy jako jediný způsob, jak být přijat. Velmi brzy se ukázalo, že dokážu v lidech kolem sebe vyvolat smích. Ten pocit byl blahodárný. A neopustil mě dodnes. Určitě to v raném věku sloužilo primárně jako obrana a potřeba někam patřit, dnes už je to pro mě spíše životní styl, chcete-li filozofie.

Co byly zatím nejdůležitější momenty, které vás formovaly – nejen profesně, ale i lidsky?

Těch zásadních momentů bylo asi více. Osobnostně mě určitě do jisté míry definovalo to, že jsem v patnácti letech opustil domov a začal studovat v Ostravě na konzervatoři. Na škole jsem potkal spoustu skvělých kantorů. Za všechny bych jmenoval hlavně Václava Klemense. To byl můj pedagog hlavního oboru – herectví. Probudil ve mně svým přístupem k herecké práci věci, o kterých jsem do té doby neměl ani tušení. Studium herectví je úzce spjato s formováním charakteru a osobnosti jako takové. Zásadní moment profesní byl určitě vznik Divadla Mír. Byl to prostor, kde jsem se mohl poprvé absolutně realizovat jako divadelník a zažít něco, čemu se říká tvůrčí svoboda. V osobním životě pro mě byly prozatím nejzásadnější dvě události: smrt tatínka a narození dcery.

Jako umělecký šéf Divadla Mír musíte nést odpovědnost nejen za sebe, ale i za druhé. Co vás na té roli osobně nejvíce vyčerpává

a co vás naopak drží nad vodou?

Herec musí
nést odpovědnost v první
řadě sám za
sebe, když
stojí na jevišti, a posléze
spoluzodpovědnost za celkový jevištní tvar
v dané inscenaci.

Nejtěžší na této profesi je vymezení času. Mít ho dostatek pro správné vnímání toho, jaké herce v divadle máte, jaké jsou jejich schopnosti a kde jsou jejich limity. Dle toho se snažím s kolegou Davidem Vyhnánkem (dramaturgem a režisérem) vybírat divadelní hry vhodné pro náš záměr a cíl. Naopak velmi potěšující je na této práci sledovat to, když

to trefíme a z divadelního textu vznikne krásná a zábavná inscenace. To je pak velká satisfakce.

Když se řekne „ostravský humor“, co si pod tím pojmem představíte?

Nic. Dle mého názoru nic jako ostravský humor neexistuje. Je buď humor blbý, nebo dobrý. A to určuje jenom jedna věc: smích publika. To je jediné měřítko dobrého humoru. Jestli se divák baví, nebo ne. Řekněme, že ostravské publikum je do určité míry specifické v tom, že vám jen tak něco nesežere. Když je to nebaví, dají vám to dost jasně najevo. A to je vlastně v něčem velmi férové.

Ve výčtu vašich profesí je také zpěvák. Jak v praxi vzniká písnička Krhut & Kozub? Kdo obvykle přijde s prvním impulzem – a kdo má poslední slovo?

Obojí jde za Jirkou. Většina textů našich písní včetně hudby je jeho práce. Já se snažím ty písně dostat k lidem. Když je zpívám, interpretuji, snažím se, aby v lidech vyvolávaly emoce. Řekl bych, že jsem vypravěčem příběhu někoho jiného. Každý silný příběh potřebuje autora a vypravěče. V tomto tandemu jsem to druhé. A dělám to s velkým potěšením.

Prošel jste manželstvím i rozvodem v poměrně mladém věku. Co vám tahle zkušenost dala – nebo vzala?

Je mi dobře tak, jak jsem. Nevracím se. Některé věci v životě vyjdou, jiné ne. To je v pořádku. Je to přirozený tok věcí. Moje soukromí je moje. A tak to taky zůstane.

Diváci vás znají jako zábavného, bezstarostného člověka, ale jste také otec pětileté Anežky. Jak vás změnilo otcovství? A přistihl jste se někdy, že při výchově dcery opakuje – nebo naopak vědomě neopakuje – něco ze svého vlastního dětství?

Otcovství je velká výzva, zodpovědnost, ale v první řadě dar a radost. Takhle to vnímám. Snažím se neprojektovat se do své dcery a dopřávat jí dostatek prostoru pro to, aby se formovala v osobnost. To je myslím důležité. Nemám rád takové ty kecy typu: přečti si knížku o tom, jak být dobrý rodič. Zastávám jednu věc: pakliže necítíš přirozeně, co je pro tvé dítě dobré, zvaž, jestli bys ho vůbec měl mít. Víte, já se snažím Anežku zahrnovat láskou, bezpečím a jistotami. Vše ostatní je druhořadé. Rozmazluju ji.

Po zkušenosti s kolapsem a zdravotními potížemi – umíte dnes říct práci „ne“?

A podle čeho poznáte, že už jedete přes své limity?

To prostě poznáte. Když se mi to tehdy stalo, věděl jsem, že něco takového dříve nebo později musí přijít. Zacházel jsem se svým tělem i psychikou velmi tvrdě. A vrátilo se mi to. Dobře mi tak. Dnes už vím, že to nesmím nechat zajít až tak daleko. Pracovní tempo se příliš nezměnilo, jen pár lidí v mém okolí změnilo směr. Nechával jsem se jimi často manipulovat, dnes už to nedovolím. Takže práci říkám stále ano, jen některým lidem už jsem řekl ne. Víte, je to zvláštní, ale jakmile člověk voní medem, přiletí hejno vos.

Co vás v současnosti ráno zvedne z postele?

Vždycky mám pro co vstávat. Ať už jedu s Anežkou do školky, nebo mám pracovní schůzku, nebo zkoušku v divadle, koncerty a tak dál. Jsem čínorodý člověk. Neumím dlouho nic nedělat. Jsem rád v tempu.

Z čeho máte v této životní fázi největší radost, a čeho se naopak trochu bojíte?

Největší radost mám z Anežky. Je to skvělá holka. Chytrá a citlivá. A profesně – jsem moc rád, že se mi stále daří být ve své práci konzistentní a že mám stále chuť tvořit a vymýšlet nové výzvy. To je velmi motivační. Strach? Pořád se něčeho bojím. Strach se nedá vygumovat, patří k životu. Myslím, že není důležité, že ho máme, ale jak

k němu přistupujeme. Strachu se nebojím. Bojím se daleko víc lidské závisti. Ta dělá divy.

Kdybyste mohl napsat krátký vzkaz Štěpánovi Kozubovi za deset let, co by v něm stálo?

Nechod' furt na to slunko, stejně ti to nikdy neztmavne.

„Otcovství je velká výzva, zodpovědnost, ale v první řadě dar a radost. Takhle to vnímám.“

Kdo je Štěpán Kozub P Herec, komik, scenárista, režisér a zpěvák Štěpán Kozub se narodil 13. března 1996 v Bohumíně, vyrůstal však v Javorníku. P Herecvi vystudoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, už během studia hostoval v **Národním divadle moravskoslezském** a v Komorní scéně Aréna. P V roce 2015 získal Cenu divadelní kritiky Talent roku a byl nominován na Cenu Thálie. P Od roku 2018 působí jako herec a umělecký šéf Divadla Mír. Je také členem improvizací skupiny Tři tygři. S hudebníkem Jiřím Krhutem vydal album Prásknu bičem. P V roce 2022 vystoupil ve vlastní stand-up show v O2 areně. Koncem roku 2023 otevřel v Ostravě první comedy club BUMBUM.

HEREC, KOMIK, SCENÁRISTA, REŽISÉR A ZPĚVÁK ŠTĚPÁN KOZUB PRO DENÍK:

Dceru zahrnuju láskou, bezpečím a jistotami. Ostatní je druhořadé

FILIP LUKEŠ

Humor mu kdysi pomáhal zapadnout mezi ostatní. Dnes je pro něj životní filozofie. Herec, komik a šéf ostravského Divadla Mír Štěpán Kozub, který 13. března slaví třicáté narozeniny, v rozhovoru pro Deník mluví o dětství, otcovství i pracovním tempu. A přiznává také, že se bojí lidské závisti.

Mluvíte o tom, že jste byl spíš nejistý a introvertní kluk. Kdy jste zjistil, že vám humor pomáhá zapadnout – nebo se ubránit?

Ano, je to tak. Do jisté doby jsem byl spíše dítě samotář. Ono, těžko jsem někým „zapadl“. V době, kdy jsem chodil na základní školu, tak frčíl fotbal nebo sigrovství, já nedělal ani jedno, takže jsem se pro okolí těžko definoval. Nebyl jsem dobrý student ani sportovec. Pamatuji si, že mi humor pomáhal jakoby zapadnout. Byť tím, kdo baví ostatní, mi přišlo tehdy jako jediný způsob, jak být přijat. Velmi brzy se ukázalo, že dokážu v letech kolem sebe vyvolat smích. Ten pocit byl blahodárný. A neopustil mě dodnes. Určité to v raném věku sloužilo primárně jako obrana a potřeba někým patřit, dnes už je to pro mě spíše životní styl, chcete-li filozofie.

Co byly zatím nejdůležitější momenty, které vás formovaly – nejen profesně, ale i lidsky?

Těch zásadních momentů bylo asi více. Osobně mě určité do jisté míry definovalo to, že jsem v patnácti letech opustil domov a začal studovat v Ostravě na konzervatoři. Na škole jsem potkal spoustu skvělých kantorů. Za všechny bych jmenoval hlavně Václava Klemeše. To byl můj pedagog hlavního oboru – herectví. Probudil ve mně svým přístupem k herectví práci věci, o kterých jsem do té doby neměl ani tušení. Studium herectví je úzce spjaté s formováním charakteru a osobnosti jako takové. Zásadní moment profesní byl určité vznik Divadla Mír. Byl to prostor, kde jsem se mohl poprvé absolutně realizovat.

Kdo je Štěpán Kozub

• Herec, komik, scenárista, režisér a zpěvák Štěpán Kozub se narodil 13. března 1996 v Bohumíně, vyrůstal však v Javorníku.
• Herecvi vystudoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, už během studia hostoval v Národním divadle moravskoslezském a v Komorní scéně Aréna.
• V roce 2015 získal Cenu divadelní kritiky Talent roku a byl nominován na Cenu Thálie.
• Od roku 2018 působí jako herec a umělecký šéf Divadla Mír. Je také členem improvizací skupiny Tři tygři. S hudebníkem Jiřím Krhutem vydal album Prásknu bičem.
• V roce 2022 vystoupil ve vlastní stand-up show v O2 areně. Koncem roku 2023 otevřel v Ostravě první comedy club BUMBUM.

jako divadelník a zažít něco, čemu se říká tvůrčí svoboda. V osobním životě pro mě byly prozatím nejzásadnější dvě události: smrt tatínka a narození dcery.

Jako umělecký šéf Divadla Mír musíte nést odpovědnost nejen za sebe, ale i za druhé. Co vás na té roli osobně nejvíce vyčerpává a co vás naopak drží nad vodou?

Herec musí nést odpovědnost v první řadě sám za sebe, když stojí na jevišti, a posléze společnou odpovědnost za celkový jevištní tvar v dané inscenaci. Největší na této profesi je vymezení času. Mít ho dostatek pro správné vnímání toho, jaké herce v divadle máte, jaké jsou jejich schopnosti a kde jsou jejich limity. Die toho se snažím s kolegou Davidem Vyhnaněm (dramaturgem a režisérem) vybírat divadelní hry vhodné pro náš záměr a cíl. Naopak velmi potěšující je na této práci sledovat to, když to trefíme a z divadelního textu vznikne krásná a záživná inscenace. To je pak velká satisfakce.

Když se řekne „ostravský humor“, co si pod tím pojmem představíte?

Nic. Die mého názoru nic jako ostravský humor neexistuje.

Diváci vás znají jako zábavného, bezstarostného člověka, ale jste také otec pětileté Anežky. Jak vás změnilo otcovství? A přistihli jste se někdy, že při výchově dcery opakujete – nebo naopak vědomě neopakujete – něco ze svého vlastního dětství?

Otcovství je velká výzva, zodpovědnost, ale v první řadě dar a radost. Takhle to vnímám. Snažím se neprojektovat se do své dcery a doplňovat jí dostatek prostoru pro to, aby se formovala v osobnost. To je myslím důležité. Nemám rád takové ty kecy typu přetčí si knížku o tom, jak být dobrý rodič. Zastávám jednu věc: pakliže necitíš přirozené, co je pro tebe dítě dobré, zvaž, jestli bys ho vůbec měl mít. Víte, já

se snažím Anežku zahrnovat láskou, bezpečím a jistotami. Vše ostatní je druhořadé. Rozmazluju ji.

Po zkušenosti s kolapsem a zdravotními potížemi umíte dnes fikt práci „ne“? A podle čeho poznáte, že už jedete přes své limity?

To prostě poznáte. Když se mi to tehdy stalo, věděl jsem, že něco takového dříve nebo později musí přijít. Zacházel jsem se svým tělem i psychikou velmi tvrdě. A vrátilo se mi to. Dobře mi tak. Dnes už vím, že to nesmím nechat zajít až tak daleko. Pracovní tempo se příliš ne-

změnilo, jen pár lidí v mém okolí změnilo směr. Nechával jsem se jimi často manipulovat, dnes už to nedovolím. Takže práci říkám stále ano, jen některým lidem už jsem řekl ne. Víte, je to zvláštní, ale jakmile člověk umí medrovat, přiletí hejno vos.

Co vás v současnosti ráno zvedne z postele?

Vždycky mám pro co vstávat. Ať už jedu s Anežkou do školy, nebo mám pracovní schůzku, nebo zkoušku v divadle, koncerty a tak dál. Jsem čínorodý člověk. Neumím dlouho nic nedělat. Jsem rád v tempu.

Z čeho máte v této životní fázi největší radost, a čeho se naopak trochu bojíte?

Největší radost mám z Anežky. Je to skvělá holka. Chytřá a citlivá. A profesně – jsem moc rád, že se mi stále daří být ve své práci konzistentní a že mám stále chuť tvořit a vymýšlet nově výzvy. To je velmi motivující. Strach? Pořád se něčeho bojím. Strach se nedá vygumovat, patří k životu. Myslím, že není důležité, že ho máme, ale jak k němu přistupujeme. Strachu se nebojím. Bojím se daleko víc lidské závisti. Ta dělá divy.

Kdybyste mohl napsat krátký vzkaz Štěpánovi Kozubovi za deset let, co by v něm stálo?

Nechod' furt na to slunko, stejně ti to nikdy neztmavne.

Foto: Deník / Šabir Aggarwal

PROBOUZÍME ZAHRADU

Více se dozvíte uvnitř magazínu HOBBY

ZDARMA

MORAVSKOSLEZSKÝ

deník.cz

Česko patří mezi světovou špičku „zeleného“ průmyslu / strana 8

LIDL
Od čtvrtka
19. 3. do 22. 3.

XXL
Více za méně

PIKOK
Sunka
nejvyšší
jakoší

-37%
49.90
79.90 1 kg = 166,33 Kč

Nabízíme zboží pouze do 22. 3. 2026
nebo do vyprodání zásob.

Konec šéfa Povodí Odry starosty překvapil

Starostové některých obcí, které na Bruntálsku v roce 2024 zasáhly ničivé povodně, se zastávají Petra Birklena, jehož konec ve funkci ředitele státního podniku Povodí Odry v úterý oznámilo ministerstvo zemědělství.

ČTK

Bruntálsko - Komunikace se státním podnikem Povodí

Odry byla podle starostů nadstandardní, překvapivě pro ně proto byla právě nedostatečná komunikace s obcemi jedním z důvodů odvolání. Dalším bodem pak byla rychlost při nápravě povodňových škod. Ani v tom ale fada starostů problémy neviděla. Vyplyvá to z jejich vyjádření pro ČTK. Birklen, který podnik vedl od loňského února, ve funkci v úterý skončil po dohodě s

ministrem zemědělství Martinem Sebestyánem (za SPD), informovalo ministerstvo. Birklen v úterý uvedl, že nechce toto rozhodnutí komentovat. Mezi jeho hlavní úkoly podle resortu patřilo zlepšení komunikace s představiteli místních samospráv a urychlení odstraňování povodňových škod v postižených lokalitách. „Tyto priority však nebyly naplněny,

zástupci samospráv z regionu si opakovaně stěžují na pomalý postup prací na obnově území i nedostatečnou komunikaci ze strany vedení státního podniku,“ uvedl mluvčí ministerstva Vojtěch Bílý. S takovým názorem nesouhlasí například starosta Krnova Tomáš Hradil (Křnovští patrioti). Krnov patří mezi města v kraji, která nejvýrazněji zasáhly před-

loňské povodně. Voda tam zaplavila 80 procent jeho rozlohy a způsobila škodu na městském majetku v hodnotě okolo miliardy korun. „Mluvim pouze za naši samosprávu, ale komunikace byla výborná. A na to, jaká ve skutečnosti byla, se nás z ministerstva nikdo neptal. Respektuji ale, že každý ministr má právo takto řešit personální záležitosti,“ uvedl.

pokračování na straně 2

Krátce

Vejece dál zdražují

Praha - Průměrná akční cena vajec velikosti M v únoru meziročně vzrostla o 4,37 koruny, tedy zhruba o 11 procent. Vyplyvá to z dat srovnávací cen potravin Kupa. Ten očekává, že před Velikonocemi se ceny vajec ještě zvýší, vzestup přitom bude výraznější než obvykle. Nárůst cen souvisí podle Kupa se zvýšenou poptávkou zákazníků před svátky, je ale také důsledkem ptačí chřipky a povinnosti předělat české klecové chovy na volierové. Kupa nicméně očekává, že s rostoucí cenou bude přibývat i slevových akcí. Server eviduje od února další nárůst cen vajec, k 17. březnu činila průměrná akční cena 4,92 koruny. (čtk)

Kněz dostal podmínku za sexuální útok

Olomouc - Za sexuální útok na desetiletou dívku potvrdil včera olomoucký vrchní soud knězi Karlu Hofákovi podmíněný trest a sedmiletý zákaz činnosti s dětmi mladšími 15 let. Soud v rozhodnutí upravil právní kvalifikaci. Incident se odehrál v červnu 2020 ve zpodobnění místnosti kroměřížského kostela. Dívka podle odborníků utrpěla trauma. Hofák, u něhož značí konstatování pedofilní poruchy, vinu popírel. Kněz byl v únoru 2021 pozastaven výkon pastorační služby. (čtk)

MOST NA KAROLINĚ UŽ MIZÍ

STRATEGICKÁ SPOJNICE mezi Moravskou a Slezskou Ostravou se definitivně uzavřela. V úterý zahájili stavbaři demolici soumosti Na Karolině, které bylo dlouhodobě ve špatném technickém stavu. Místo starého mostu vyroste v centru Ostravy nová dominanta od architekta Romana Kouckého za 274 milionů korun. (sou) Foto: Deník/Lukáš Kabaň **více na webu**

Umíme být i šťastní, tvrdí rodiče vážně nemocných dětí

Péče o děti s vážnou diagnózou stojí jejich rodiče hodně sil. Shodují se ale, že je jejich děti naučily žít život naplno. Nový dokument Olgy Sommerové odhaluje příběhy rodin, které se s touto realitou denně potýkají.

ZUZANA HRONOVÁ

Yousef má vzácné onemocnění štítné žlázy, které způsobuje kombinované tělesné i mentální postižení. Lenka Jassim se o něj stará už čtrnáct let. Prvních osm se vůbec nevyspala, syn měl noc co noc křeče a každou hodinu ji budil velkým křikem. „Bylo to velké tráení, udělala bych snad cokoli, kdyby mi slíbili, že se jednu noc vyspím. Mí-

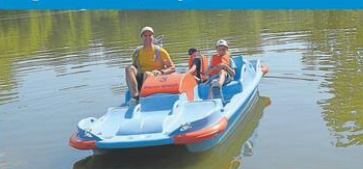
vala jsem šílené myšlenky. Bydlieli jsme u trati. Už mě i napadlo vzít ho a jít s ním na tu trať,“ vyličila Lenka.

Pomohli jí lékaři, odlehčovací služba a mateřská láska. „Ani nevím, kde se ta síla ve mně vzala. Zřejmě nějaká vnitřní síla matky. Ta mi řekla: Ty jsi máma, dítě tě potřebuje a ty to musíš zvládnout,“ vzpomíná. Když se mohla zase trochu vyspat, získala energii přjmout život, jaký je. „Syn je můj učitel. On mě sem přišel vychovávat, ne já jeho. On mi ukázal, co je v životě opravdu důležité. Ne se honit a hromadit majetek. Žít teď a tady, radovat se z toho, co mám,“ říká v dokumentu Olga Sommerová. Nech plakat jen polovinu srdce.

pokračování na straně 4

ČTĚTE NA WEBU

První předpověď počasí na léto: Experti radí, kdy na dovolenou

Více informací k tématu na www.denik.cz

ZAHRAŇIČÍ

Chorvatsko je po 30 letech bez min. Tamní experti od nich mohou čistit Ukrajinu

strana 6

TÉMA DENÍKU

Zákaz mobilů ve školách: Co se chystá a co na to odborníci

strana 9

Z DOMOVA

Výplatní termíny důchodů se změní. Kvůli Velikonocům

strana 5

POČASÍ

dnes
13° / 0°
zítřa
11° / 1°

VÝCHOD A ZÁPAD SLUNCE
06:09 | 18:13

ISSN 1213-5577

ROZHOVOR

HEREC, KOMIK, SCENÁŘISTA, REŽISÉR A ZPĚVÁK ŠTĚPÁN KOZUB PRO DENÍK:

Dceru zahrnuju láskou, bezpečím a jistotami. Ostatní je druhořadé

FILIP LUKES

Humor mu kdysi pomáhal zapadnout mezi ostatní. Dnes je pro něj životní filozofií. Herec, komik a šéf ostravského Divadla Mir Štěpán Kozub, který 13. března slaví třicáté narozeniny, v rozhovoru pro Deník mluví o dětství, otcovství i pracovním tempu. A přiznává také, že se bojí lidské závisti.

Mluvíte o tom, že jste byl spíš nejistý a introvertní kluk. Kdy jste zjistil, že vám humor pomáhá zapadnout – nebo se ubránit?

Ano, je to tak. Do jisté doby jsem byl spíše dítě samotář. Ono, těžko jsem někým „zapadl“. V době, kdy jsem chodil na základní školu, tak třeba fotbal nebo šachy – to jsem nedělal ani jedno, takže jsem se pro okolí těžko definoval. Nebyl jsem dobrý student ani sportovec. Pamatuji si, že mi humor pomáhal jakoby zapadnout. Byt tím, kdo baví ostatní, mi přišlo tehdy jako jediný způsob, jak být přijat. Velmi brzy se ukázalo, že dokážu v lidech kolem sebe vyvolat smích. Ten pocit byl blahodárný. A neopustil mě dodnes. Určitě to v raném věku sloužilo primárně jako obrana a potřeba někomu patřit, dnes už je to pro mě spíše životní styl, chcete-li filozofie.

Co byly zatím nejdůležitější momenty, které vás formovaly – nejen profesně, ale i lidsky?

Těch zásadních momentů bylo asi více. Osobně mě určilo do jisté míry definování toho, že jsem v patnácti letech opustil domov a začal studovat v Ostravě na konzervatoři. Na škole jsem potkal spoustu skvělých kanťorů. Za všechny bych jmenoval hlavně Václava Klemense. To byl můj pedagog hlavního oboru – herectví. Probudil ve mně svým přístupem k herectví práci věci, o kterých jsem do té doby neměl ani tušení. Studium herectví je už ze spáto s formováním charakteru a osobnosti jako takové. Zásadní moment profesní byl určitě vznik Divadla Mir. Byl to prostor, kde jsem se mohl poprvé absolutně realizovat

Kdo je Štěpán Kozub

- Herec, komik, scenárista, režisér a zpěvák Štěpán Kozub se narodil 13. března 1996 v Bohumíně, vyrůstal však v Javorníku.
- Herectví vystudoval na Janáčkově konzervatoři v Ostravě, už během studia hostoval v Národním divadle moravskoslezském a v Komorní scéně Aréna.
- V roce 2015 získal Cenu divadelní kritiky Talent roku a byl nominován na Cenu Thálie.
- Od roku 2018 působí jako herec a umělecký šéf Divadla Mir. Je také členem improvizací skupiny Tři tygři. S hudebníkem Jiřím Krhutem vydal album Prásknu bicím.
- V roce 2023 vystoupil ve vlastní stand-up show v O2 aréně. Koncem roku 2023 otevřel v Ostravě první comedy club BUMBUL.

jako divadelník a zažít něco, čemu se říká tvůrčí svoboda. V osobním životě pro mě byly prozatím nejzásadnější dvě události: smrt tatínka a narození dcery.

Jako umělecký šéf Divadla Mir musíte nést odpovědnost nejen za sebe, ale i za druhé. Co vás na té roli osobně nejvíce vyčerpává a co vás naopak drží nad vodou?

Herec musí nést odpovědnost v první řadě sám za sebe, když stojí na jevišti, a posléze spoluzodpovědnost za celkový jevištní tvar v dané inscenaci.

Nejtěžší na této profesi je vymezení času. Mít ho dostatek pro správné vnímání toho, jaké herce v divadle máte, jaké jsou jejich schopnosti a kde jsou jejich limity. Dle toho se snažím s kolegy Davidem Vyhnaněm (dramaturgem a režisérem) vybírat divadelní hry vhodné pro náš záměr a cíl. Naopak velmi potěšující je na této práci sledovat to, když to trefíme a z divadelního textu vznikne krásná a zábavná inscenace. To je pak velká satisfakce.

Když se řekne „ostravský humor“, co si pod tím pojmem představíte?

Nic. Dle mého názoru nic jako ostravský humor neexistuje.

Diváci vás znají jako zábavného, bezstarostného člověka, ale jste také otec pětileté Anežky. Jak vás změnilo otcovství? A přišli jste se někdy, že při výchově dcery opakujete – nebo naopak vědomě neopakujete – něco ze svého vlastního dětství?

Otcovství je velká výzva, zodpovědnost, ale v první řadě dar a radost. Takhle to vnímám. Snažím se neprojektovat se do své dcery a dopřávat jí dostatek prostoru pro to, aby se formovala v osobnost. To je myslím důležité. Nemám rád takové ty kecy typu: přečti si knížku o tom, jak být dobrý rodič. Zastávám jednu věc: pakliže necitíš přirození, co je pro tvé dítě dobré, zvaž, jestli bys ho vůbec měl mít. Vite, já

se snažím Anežku zahrnovat láskou, bezpečím a jistotami. Vše ostatní je druhořadé. Rozmazluju ji.

Po zkušenosti s kolapsem a zdravotními potížemi – umíte dnes říci práci „ne“? A podle čeho poznáte, že už jedete přes své limity?

To prostě poznáte. Když se mi to tehdy stalo, věděl jsem, že něco takového dříve nebo později musí přijít. Zacházel jsem se svým tělem i psychikou velmi tvrdě. A vrátilo se mi to. Dobře mi tak. Dnes už vím, že to nesmím nechat zajít až tak daleko. Pracovní tempo se příliš ne-

změnilo, jen pár lidí v mém okolí změnilo směr. Nechával jsem se jimi často manipulovat, dnes už to nedovolím. Takže práci říkám stále ano, jen některým lidem už jsem řekl ne. Vite, je to zvláštní, ale jakmile člověk voni medem, přileti hejno vos.

Co vás v současnosti ráno zvedne z postele?

Vždycky mám pro co vstávat. Ať už jedu s Anežkou do školky, nebo mám pracovní schůzku, nebo zkoušku v divadle, koncerty a tak dál. Jsem činný člověk. Neumím dlouho nic nedělat. Jsem rád v tempu.

Z čeho máte v této životní fázi největší radost, a čeho se naopak trochu bojíte?

Největší radost mám z Anežky. Je to skvělá holka. Chytrá a citlivá. A profesně – jsem moc rád, že se mi stále daří být ve své práci konzistentní a že mám stále chuť tvořit a vymýšlet nové výzvy. To je velmi motivující. Strach? Pořád se něčeho bojí. Strach se nedá vyloučit, patří k životu. Myslím, že není důležité, že ho máme, ale jak k němu přistupujeme. Strachu se nebojím. Bojím se daleko víc lidské závisti. Ta dělá divy.

Kdybyste mohl napsat krátký vzkaz Štěpánovi Kozubovi za deset let, co by v něm stálo?

Nechod furt na to slunko, stejně ti to nikdy neztmavně.

Foto: Deník / Sabir Agalarov

